

Arrest

nr. 154 440 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende samen met zijn familieleden op 16 januari 2014 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 juli 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.01.2014 werd ingediend door: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Ze beroepen zich op het feit dat verzoeker een werkaanbieding heeft bij de bvba New Colors en dat hij deze tewerkstellingsmogelijkheid bij terugkeer voor onbepaalde tijd zou verliezen met alle (financiële) gevolgen vandien. Aangezien verzoeker geen recht heeft om in België te werken, kan dit argument niet gelden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat de werkgever stelt dat hij verzoeker zal aanwerven op voorwaarde dat hij een verblijfsvergunning heeft, impliceert niet dat hij het recht heeft om deze verblijfsvergunning in België aan te vragen.

De elementen van integratie (dat betrokkenen vanaf 2011 in België verblijven, Nederlands hebben geleerd, werkwilgig zijn, opleidingen hebben gevolgd en verschillende getuigenverklaringen en integratiebewijzen voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Dat hun kinderen hier naar school gaan en uitstekende schoolresultaten behalen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat zij niet in het land van herkomst naar school kunnen gaan.

Betrokkenen zouden in België een sociaal, financieel en materieel draagvlak hebben opgebouwd. Het is evenwel niet onredelijk te veronderstellen dat dit draagvlak niet opweegt tegen hun draagvlak in Armenië waar ze allen veel langer hebben verbleven dan in België.”

1.3. Op 15 juli 2014 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit vormt de tweede bestreden beslissing die gemotiveerd is als volgt:

“De heer (...)

Ook gekend als, K.A.,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 05.07.2012.”

1.4. Op 15 juli 2014 legde de verwerende partij verzoeker een inreisverbod op. Dit vormt de derde bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer (...)

Ook gekend als, K.A. (...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.07.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Hij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 05.07.2012.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, “schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“1.1.1 Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend verschillend behandeld worden en dit louter op basis van het ogenblik waarop zij hun aanvraag hebben gedaan, nl. vóór of na 15 december 2009.

Meer bepaald gaat het om personen die op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag conform artikel 9bis Vw. aan de voorwaarden van de ‘nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009’ (vernietigd door de Raad van State) voldoen om geregulariseerd te worden.

Dat de regularisatie-criteria o.m. poneerden dat wie 5 jaar in België verbleef en duurzaam lokaal verankerd was, geregulariseerd kon worden, mits de regularisatieaanvraag gebeurde tussen 15 september en 15 december 2009.

Dat verzoekers die zich thans in dezelfde situatie bevinden, nl. meer dan 5 jaar verblijf in België met duurzame lokale verankering, door de bestreden beslissing niet geregulariseerd worden, louter omwille van het feit dat hun aanvraag na 15 december 2009 werd ingediend.

Dat het ogenblik waarop de aanvraag 9bis Vw. wordt gedaan, aldus bepalend is voor het feit of de regularisatiebeslissing al dan niet positief is.

1.1.2. Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium. Dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel en dient vernietigd te worden”.

2.2. Verzoeker voert aan dat hij ongelijk wordt behandeld ten opzichte van personen die vóór 15 december 2009 op grond van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 een aanvraag indienden. De Raad merkt evenwel net als de bestreden beslissing op dat deze instructie bij arrest van de Raad van State vernietigd werd op 9 december 2009, zodat niemand zich op de toepassing ervan kan beroepen. Noch het gelijkheidsbeginsel noch het rechtzekerheidsbeginsel kunnen ertoe leiden dat verzoeker rechten kan putten uit een instructie die ingevolge het bovenvermeld arrest van de Raad van State van bij de aanvang als onwettig moet worden beschouwd.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel werpt verzoeker op, “*schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“2.2.1. Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de door verzoeker aangehaalde elementen, nl. een verblijf in België sinds 2011, het leren van Nederlands, het volgen van opleidingen, getuigenverklaringen en integratiebewijzen en het schoollopen van de kinderen, niet zouden verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dit zouden geen buitengewone omstandigheden zijn om aan te tonen waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan worden ingediend via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Deze elementen van integratie zouden bovendien niet als een buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, aangezien deze zouden behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet zouden worden behandeld.

2.2.2. Dat verweerder in de bestreden beslissing derhalve stelt dat alle elementen met betrekking tot de integratie van verzoeker, geen buitengewone omstandigheden zouden zijn en niet zouden verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoeker thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.

Dat verzoeker bovendien verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State immers uitdrukkelijk stelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet correct gemotiveerd is waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken en bijgevolg de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

2.2.3. Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat :

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [. . .]" (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing dan ook niet, minstens op een gebrekkig wijze gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie welke door verzoeker werden aangehaald, geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist wordt door de Raad van State.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden nu zij strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht.

2.2.4. Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de bestreden beslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu telkens ieder door verzoeker aangehaald punt, afgewezen wordt met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn afdoende zijn" 2.

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker zijn volledige bestaan heeft opgebouwd in België en alhier jarenlang school heeft gelopen, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met zijn jarenlange verblijf, geen omstandigheden zouden kunnen uitmaken

die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn.

Gelet op zijn verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, kan er aan verzoeker niet verweten worden dat zij zijn aanvraag in België heeft ingediend.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout, zodat zij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.2.5. Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker sinds 2011 in België verblijft, hij perfect de Nederlandse taal spreekt, jarenlang in België school heeft gelopen en hij zijn secundair diploma dit jaar in België zal behalen, kortom dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Dat er in casu sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel, nu de elementen welke door verzoeker werden aangehaald om zijn verblijf te regulariseren, eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stereotype opmerking dat deze geen buitengewone omstandigheden uitmaken, zonder enige nadere uitleg.

Dat een zorgvuldige besluitvorming tevens impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, aangezien verweerder geen rekening gehouden heeft met het feit dat verzoeker zijn aanvraag om een verblijfsmachtiging niet kan doen op de Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst.

Er is immers de vaststelling dat er geen Belgische ambassade of consulaire post aanwezig is in Armenië, zodat verzoeker onmogelijk onderhavige aanvraag in zijn land van herkomst kan indienen.

Het is immers de Belgische ambassade in Moskou welke tevens bevoegd is voor aanvragen van Armeense onderdanen. Verzoeker beschikt evenwel niet over de nodige documenten teneinde naar Rusland te kunnen reizen teneinde onderhavige aanvraag aldaar in te dienen, nu hij niet beschikt over een geldig paspoort (zoals ook blijkt uit de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten).

Verzoeker beschikt bovendien niet over een verblijfsvergunning in Rusland om aldaar te verblijven tijdens de duur van de aanvraag conform artikel 9 Vw.

Verzoeker verkeert dan ook de facto in de onmogelijkheid om een aanvraag conform artikel 9 Vw. in te dienen op de Belgische ambassade of consulaire post in zijn land van herkomst.

Een dergelijke motivatie werd reeds uiteengezet in de aanvraag conform artikel 9bis Vw., waarbij tevens verwezen werd naar een arrest van de Raad van State dd. 11 mei 2004 nr. 139.269 :

“Considérant qu’il résulte des alinéas 2 et 3 de l’article 9 de la loi du 15 décembre 1980 précitée que la demande d’autorisation de séjour doit en principe être introduite auprès d’un poste diplomatique ou consulaire belge compétent pour (sic) le lieu de sa résidence ou de son séjour à l’étranger sauf si des circonstances exceptionnelles justifient qu’elle soit introduite en Belgique; que contrairement à ce que relève la décision attaquée, les requérants ont fait valoir des éléments précis à l’appui de leur allégation quant à ce, à savoir le fait, non contesté par la partie adverse, de ne pouvoir effectuer dans leur propre pays les démarches prévues par l’article 9, alinéa 2, précité, étant donné l’absence de poste diplomatique ou consulaire belge au Kosovo, et de n’être pas autorisés au séjour à Tirana ni à Sofia, ville où la démarche devrait être faite”

Verweerden heeft met een dergelijke argumentatie evenwel geen rekening gehouden en is dus geenszins tot een zorgvuldige besluitvorming gekomen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing geen enkele motivatie gegeven waarom geen rekening moet worden gehouden met een dergelijk – zeer belangrijk gegeven – welke wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, zodat er tevens sprake is van een schending van het motiveringsbeginsel.

Uit dit alles blijkt dan ook dat er sprake is van een schending van het beginsel van de motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.6. De bestreden beslissing in dan ook in strijd met het artikel 9bis Vw., met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, met de motiverings- en van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.”

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de eerste bestreden beslissing wordt op een gemotiveerde wijze gesteld waarom de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn. Verzoeker kan dan ook niet dienstig stellen dat de aangehaalde omstandigheden afgewezen worden met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen.

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet betekent dat de eerste bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met en niet heeft gemotiveerd aangaande het door verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag opgeworpen argument dat er geen Belgische ambassade of consulaire post aanwezig is in Armenië. Dit betoog mist echter feitelijke grondslag. Immers blijkt uit de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging die zich bevindt in het administratief dossier dat dergelijk argument niet werd ingeroepen. Er is dan ook geen grond voor verzoekers verwachting om hieromtrent een motivering terug te vinden in de eerste bestreden beslissing. Verzoeker kan voorts niet dienstig voor het eerst dergelijk argument gaan ontwikkelen in zijn verzoekschrift.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde omstandigheden om hier de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen niet kunnen worden weerhouden.

2.7. In de mate dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de stelling van verweerder dat de aangevoerde elementen van de opgebouwde integratie in België niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, kan de Raad enkel opmerken dat deze stelling in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verwijzing van verzoeker naar arresten van de Raad van State van een eerdere datum – waarbij verzoeker niet aantoonde dat de feiten die aan de grondslag liggen van deze arresten gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak – doen hieraan geen afbreuk.

2.8. Verder herhaalt verzoeker de elementen van zijn zaak en is hij de overtuiging toegedaan dat de beoordeling ervan door de verwerende partij niet deugt, maar hiermee toont hij niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de eerste bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.9. In een derde middel werpt verzoeker op, *“schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“2.3.1. Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker betekend op 5 juli 2012.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.

2.3.2. Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dat het inreisverbod in casu evenwel enkel motiveert dat een termijn van 3 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 5 juli 2012.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Dit eens te meer, aangezien verzoeker op het ogenblik van het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten in juli 2012, net 18 jaar geworden was en hij op dat ogenblik – en nog steeds – deel uitmaakt van het gezin van zijn ouders, welke laatsten alle beslissingen nemen.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van de maximumtermijn van 3 jaar.

Door een dergelijk gebrek aan motivatie is de motiveringsplicht dan ook geschonden, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten en inzonderheid het inreisverbod, dienen vernietigd te worden”.

2.10. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekende partij stelt dat uit deze wetsbepaling een motiveringsplicht volgt. Hierin kan zij niet worden gevolgd, nu in de tekst van deze bepaling geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor verweerder kan worden gelezen. Wel is er de plicht voor verwerende partij om bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen.

2.11. Uit het administratief dossier blijkt dat attaché N.V. op 26 juni 2014 de volgende analyse deed:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

- 1) Hoger belang van het kind: nvt, kunnen in Armenië naar school*
- 2) Gezin-en familieleven: nvt*
- 3) Gezondheidstoestand: nvt, 9 ter procedure afgesloten”.*

2.12. Er werd aldus rekening gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen. Verzoeker brengt geen elementen in concreto aan waarmee de verwerende partij volgens zijn oordeel diende rekening te houden.

2.13. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

2.14. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *"indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *"door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval"*. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

2.15. De Raad stelt vast dat de feitelijke motivering omtrent het opleggen van het inreisverbod en de feitelijke motivering omtrent de duur van het inreisverbod, op hetzelfde neerkomen, namelijk dat geen vrijwillig gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motivering wordt aldus aangewend om zowel de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als de beslissing tot het opleggen van de geldigheidsduur van dit inreisverbod, namelijk een termijn van drie jaar, te schragen. Aldus blijkt geenszins een afzonderlijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, wordt geopteerd voor de duur van drie jaar, wat te dezen de maximumtermijn is (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder in deze blijkens artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een keuzemogelijkheid heeft, vereist. Het hanteren van eenzelfde feitelijke motivering voor het opleggen van een termijn van drie jaar en de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod zelf laat niet toe na te gaan of op concrete wijze rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, met name zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift, het gegeven dat hij op datum van het vorige bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juli 2012 waarnaar verwezen wordt, net 18 jaar geworden was en hij op dat ogenblik nog deelt uitmaakte van het gezin van zijn ouders die alle beslissingen nemen.

2.16. Het verweer in de nota kan aan het voormelde geen afbreuk doen. Verwerende partij stelt in haar nota immers dat verzoeker eraan voorbijgaat dat de derde bestreden beslissing wel degelijk motiveert aangaande de duur van het inreisverbod, namelijk dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten. Waar ze nog opwerpt dat verzoeker niet duidelijk maakt welke omstandigheden eigen aan zijn situatie onderzocht moesten worden alvorens over te gaan tot het opleggen van een termijn in het kader van het inreisverbod, mist dit verweer feitelijke grondslag. Het is bovendien niet aan de vreemdeling om aan te tonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd of aannemelijk te maken dat de maximumduur van het inreisverbod onredelijk zou zijn (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Een schending van de formele motiveringsplicht juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd aangetoond. De gegrondheid van dit onderdeel van het middel leidt tot de nietigverklaring van de derde bestreden beslissing

3. Kosten

Daar een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2014 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat het is gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA